

NY VERDEN kampen for åndelig og moralsk opprustning

REALISME ?

"Det nytter ikke." - Tanken smyger seg inn når vi legger fra oss avisen etter nok en dose dårlige nyheter. Eller den kommer krypende etter at vi, tross gode forsetter, ender opp med enda en familiekrangel. Det nytter ikke - en livsholdning næret av håpløshet og frykt og utnyttet av de som vil slå politisk eller økonomisk mynt på vår pessimisme.

Hevder du at det nytter, blir du snart stemplet som naiv. Og naiv vil ingen være.

Realistisk er derimot et ord vi gjerne smyker oss med. Virkelighetsnær bør man være. Men hva når virkeligheten margstjeler deg og kynismen tar realismens plass? Vi blir kjølige og avmålte i vårt forhold til det som skjer, alt mens vi plasserer ansvar og skyld der vi mener de hører hjemme. Vi setter merkelapper på hverandre og tar det for gitt at mennesker skal leve opp til våre negative forventninger. En mur av kynisme holder de positive kreftene i oss innestengt og handlingslammer oss. - Vi har i utgangspunktet gitt opp.

De av oss som vokste opp i 60- og 70-åra, vet noe om dette. Generasjoner før oss hadde noe å strebe mot - det gryende velstandssamfunnet, men vi som høstet dets frukter satt igjen med en bitter smak i munnen. Mange gjennomskuet materialismens hulhet og mistet respekten for det bestående. Vi tilegnet oss de "riktige" meningene men ante lite om hvordan vi skulle løse hverdagens problemer og konflikter. Vi lærte å forakte, men ante ikke hvordan vi skulle elske. Vi lærte å stille krav og fordømme, men visste ikke hvordan vi skulle fremelske det beste i menneskene omkring oss.

Så rart at vi ikke kom på den tanken at det finnes et tredje alternativ - et alternativ til både kynismen og naiviteten! Det finnes en realisme som våger å se virkeligheten i øynene, men som likevel kjemper for forandring og fornyelse. Det er en realisme som våger å se framtiden med troens øye, og som tar i betraktning Guds ressurser og muligheter.

Hvordan ønsker vi at landet vårt skal være? Ser vi andre menneskers positive muligheter? Har vi en visjon for Sovjet, for USA - eller for Sverige?

Historien formes av mennesker med visjoner.

MS

SVENSK GNIST TENNER I INDIA

Ifølge enkelte beregninger finnes det rundt 20 millioner spedalske i India. Sykdommen kan både forebygges og behandles. Men verdens legemiddelindustri har satset lite på preparat mot spedalskhet, kanskje fordi pasientene vanligvis er fattige og fortjenestemulighetene små.

En indisk industrimann, R.C. Varadarajan i Hyderabad, har i samarbeid med SIDA (den svenske u-hjelp) og et svensk legemiddelfirma nylig startet produksjon av slik medisin. Han er en visjonær og samtidig en praktisk industrimann. MRA møtte han gjennom en svensk arbeidsgiver som har deltatt på flere av industrikonferansene i Caux. De legger begge stor vekt på menneskenes plass i industrien og i samarbeidet mellom u-land og i-land.

Varadarajan forteller selv hva som skjedde etter at han deltok i en konferanse for Moralsk Opprustning i Panchgani sør for Bombay:

- Da jeg kom tilbake fra Panchgani foreslo jeg at også noen av våre ansatte skulle delta i et industriseminar der. Det sa de blankt nei til. Da jeg året etter gjentok mitt forslag, gikk de motvillig med på det. Atten reiste, tre fra bedriftsledelsen og seks arbeidere, hvorav tre var faglige tillitsmenn - alle med sine koner.

INITIATIV FRA FAGFORENINGEN

Da de kom tilbake, spurte jeg den faglige lederen, som tidligere ofte hadde grepet til vold i arbeidskonflikter, om han trodde jeg hadde sendt dem for å hjernevaske dem. Han svarte bekreftende på det, og sa at han først var mistenksom. "Men den tredje dagen sa jeg til meg selv - og til min kone - at nå ville jeg forandre mitt liv til det bedre, om det så skulle koste meg det faglige tillitsvervet."

Nestformannen i fagforeningen skrev i personalbladet: "I Panchgani var det ingen sløsing med tiden, hvert minutt ble brukt. Hver morgen begynte med at man lyttet til 'den indre stemmen'. Begynn med å forandre deg selv, hjemme og på jobben. Om vi bare hadde lært dette å kjenne for ti år siden!"

Senere reiste en gruppe fra firmaet til
Forts. side 3.

AKSJON I JAPAN

Av Jens-J. Wilhelmsen

Moralsk Opprustning markerte seg i Japan noen uker i vår, da tilreisende fra Sørøst-Asia, USA og Europa møttes med japanere fra alle samfunnslag. Vår norske deltaker beretter:

Med 120 millioner innbyggere på et karrig område litt større enn Norge, er Japan blitt verdens tredje økonomiske supermakt. Og det uten egen olje - eller andre råvarer av betydning.

Japanerne selv er litt rådvile hva de skal bruke sin makt til. Statsminister Nakasone har prøvd med forskjellige politiske initiativ, som f.eks. japansk megling mellom Iran og Irak. Men han har fått motbør fra krefter i Japan som mener at landet er best tjent med å holde en lav profil i internasjonal sammenheng.

Når det gjelder økonomien, er Japans profil dominerende enten de liker det eller ei. Det er ikke bare tilfelle i samhandelen med Vesten, men også i Sørøst-Asia, hvor japanske investeringer og produkter er som en Gulliver i Lilleputland. Riktignok er Kina ingen lilleput, men de er med på jakten etter japansk teknologi, og studerer ivrig de japanske samfunnsmodellene som har frembragt slike økonomiske mirakler.

På godt og ondt er Japan en avgjørende faktor for utviklingen i hele Sørøst-Asia, et område som mange mener vil bli verdens nye maktsentrum. For en som har besøkt Japan regelmessig de siste ti årene, er det oppmuntrende at stadig flere japanere mener Japan best kan bruke sin makt ved å bidra til økonomisk og sosialt fremskritt i nabolandene.

KONTAKT OVER GRENSENE

Ca. 30 fra Sørøst-Asia var blant deltakerne i en tre ukers aksjon for Moralsk Opprustning som startet i Japan den 18. mai. I tillegg kom 12 fra Europa, USA og Australia, blant dem Australias tidligere undervisningsminister. Seks kom fra Kambodia. De var invitert av en MRA-inspirert humanitær hjelpeorganisasjon, hadde gått til fots til Thailands grense, tatt buss til Bangkok og fløyet til Tokio. En av dem hadde mistet hele sin familie, innbefattet kone og tre barn, foreldre og samtlige søsken under Pol Pot-regimet. Han var den eneste overlevende av 29.

I løpet av tre uker besøkte den internasjonale gruppen Osaka, Kobe, Tokio og tre omliggende provinser. En del av tiden bodde de

i japanske hjem. De traff politikere, industri- og fagforeningsfolk, religiøse ledere.

Innbudt av en kollega kom ti parlamentsmedlemmer til en lunsj, blant dem en tidligere utenriksminister, viseformannen i Sosialistpartiet og generalsekretæren for sosialdemokratiene. Innbyderen, Renzo Yanagizawa, som var viseformann i Landsorganisasjonen Domei før han gikk inn i politikken, pekte på krisesyndromene i samfunnet, som vold i skolen og økende kriminalitet, og utfordret deltakerne til å ta MRA alvorlig. (Se også materiale på siste side).

HJELP TIL Å GJØRE FÆRRE TING JEG ANGRER PÅ!

Under en slik aksjon spør man seg om det man gjør setter varige spor etter seg. Det var oppmuntrende å høre en rekke japanere berette hva tidligere kontakt med MRA hadde betydd for dem. Her er fire sitater fra møtene:

Gen Hirose, styreformann i Nikon Seimei, Japans største livsforsikringsselskap, og en av de betydelige skikkelsene i etterkrigstidens økonomiske utvikling:

- Besøket i Caux i 1950 forandret mitt syn på verden. Det jeg lærte der var rett, og sier meg i dag at vi må handle for å trygge fremtiden for våre barn og barnebarn.

Minoru Sato, formann i Toshiba-konsernets fagforening med 70.000 medlemmer:

- Vi har tatt i bruk hva vi lærte i Caux for 7 år siden. Absolutte moralnormer er blitt et fast referansepunkt i min tenkning. De har også bidradd til tillit mellom bedriftsledelsen og fagforeningen.

Tadakazu Suzuki, tidligere japansk ambassadør i Australia:

- Det lar seg ikke gjøre å beskrive forholdet mellom Australia og Japan etter krigen uten å komme inn på den positive rolle MRA har spilt.

Shidzue Kato, pioner for japansk kvinnesak og mangeårig parlamentsmedlem:

- Når journalistene spør meg hvordan jeg holder meg så ung, svarer jeg at hemmeligheten er å ha en ettertankens stund om morgenen på MRA-måner. Det hjelper meg til å gjøre færre ting jeg angrer på.

FRIHETEN

kan også bli et fengsel . . .

Elsk deg selv! Vær deg selv! Realiser deg selv! Disse slagordene har gitt meg meget å tenke på.

Ego-bølgen måtte komme etter 1968-oppøret og politiseringen av hverdagen. Mennesker var blitt så politisk bevisstgjorte, visste så mye om systemer og maktforhold og så lite om seg selv. Da de politiske drømmebygningene raste sammen, sto de tomhendte tilbake.

SÅ MANGE FORSLÅTTE

Men - er "elsk deg selv"-bølgen sterk nok til å rykke opp selvbevidsthets og selvforaktens røtter i vårt sinn? Mennesker treller ikke bare under økonomiske åk og utbytting. De treller under regler og tradisjoner, under mindreverdsfølelse, egne og andres falske forventninger, bitterhet - listen er lang.

Mange mennesker slår aldri ut i blomst. De forblir knopper, og dør som knopper. Med muligheter som aldri blir virkeliggjort. Og de færreste av oss slår ut i full blomst.

Likevel, det ligger så mange forslåtte mennesker langs selvrealiseringens landevei. Mennesker som ble kjørt av veien av andre som skulle fort frem. Sårede mennesker som aldri kom seg etter de slag de fikk. Etter skilsmissten, etter å ha mistet jobben og livsoppgaven. Mennesker frosset ut med harde ord og hånlige latter. Gamle i ensomhet. Barn. Ufødte som aldri passet inn i de liv som satte livsprosessen i gang. Så mange mislykkede på veien til så mye vellykkethet. Så mye tomhet midt i strebingen etter livsinnhold.

SAMSPILL MELLOM NÆRHET OG ENSOMHET

Jeg valgte selv å kjempe for min identitet og uavhengighet da politiseringen var som sterkest etter 1968. Jeg ville ikke bli brukt og manipulert med. Jeg ville være meg selv. Langsomt bygget jeg opp min egen uavhengighet. Murstein ble lagt på murstein for å forsvare min frihet. Til jeg var murt inne. Selvstendighet var blitt til ensomhet. I min verden var det bare plass til meg. Friheten var blitt et fengsel. Dess mer jeg forsøkte å finne meg selv, dess mindre fant jeg.

Jeg begynte å rive ned muren. Og holder på med det fortsatt. Noen ganger stopper rivningsarbeidet opp. For det er så godt med forsvarsmurer mot medmennesker og omverden.

Selvstendighet synes å være umulig uten i samspill og fellesskap med andre. I vekslings mellom nærhet og ensomhet. Å tjene andre er å realisere seg selv. Uten å la seg utnytte.

MØTE MED DET MØRKESTE I OSS

"Elsk deg selv"-bølgen kan ha sin misjon i Norge hvor vi fort vekke beklager oss over at vi er så dårlige og mislykkede. Hvor selvbevidsthets i kristne miljøer ofte blir erstatning for sann syndserkjennelse. Og kanskje en kamuflasjefor en selvforakt vi bærer på innerst inne? En flukt fra mørke og vonde ting som tross alt finnes i oss, og som bare Guds betingelsesløse kjærlighet kan rense oss fra?

Må "Elsk deg selv"-bølgen oppgradere oss som mennesker! Men må den aldri stå i veien for hel frigjøring, for et møte med det mørkeste i oss selv. Hvor bare smertefull selverkjennelse og Guds tilgivelse kan gjøre oss til realisererte mennesker.

BOA

SVENSK GNIST . . .

Forts. fra side 1.

Panchgani. Da de kom hjem, møttes begge gruppene og besluttet seg til å arrangere en konferanse i hjembyen Hyderabad. Til den innbød de 40 ansatte med koner. Temaet var "Familien og fabrikken". De som hadde vært i Panchgani, var vertskap, tok seg av alle praktiske arrangement, og fortalte om sine erfaringer.

En kvinne forsvant fra konferansen en ettermiddag og vendte tilbake neste morgen, til alles overraskelse sammen med sin mann. Alle visste at de hadde vært separert i åtte år. Nå hadde hun tatt bussen 50 km til hans bosted. Han hadde tidligere slått og mishandlet henne, men ba henne nå om tilgivelse for dette og for sin andel i konflikten. Det førte til en samtale som varte hele natten. Sammen tok de så morgenbussen tilbake til Hyderabad.

SAMARBEID PÅ ET NYTT GRUNNLAG

På konferansens siste dag insisterte de på at jeg skulle tale. Jeg var uforberedt og jeg var rystet over hvor utilstrekkelige jeg nå forsto vi hadde vært i bedriftsledelsen. Jeg sa at jeg helt siden firmaet ble startet for 20 år siden bare hadde sett arbeidernes hender. Men i løpet av disse dagene hadde jeg oppdaget deres hjerter. På det grunnlaget er det mulig å få til et samarbeid som fungerer.

SN

klippet

Hvorfor arbeider japanerne så hardt? En viss religiøs motivasjon er nødvendig for å skape et klima hvor arbeidsomhet blir en absolutt norm, personlig og sosialt.

Zen-budhismen understreker verdien av flid og sparsomhet. Her er det paralleller til Calvins protestantiske arbeidsetikk. Zen-presten Shosan Suzuki skrev i 1620-årene: "Alle mennesker kan bli 'jobutsu' (frelst) ved å gjøre deres daglige virksomhet til en del av budhistisk kultur". Ved å gjøre sitt arbeid godt, kan man nå den samme grad av åndelig bevissthet som Budha hadde!

For japanerne er derfor latskap eller slurv ensbetydende med "ikke å være frelst".

Shichihei Yamamoto, forfatter av boken "Arbeidsomhetens filosofi" og kjent japansk samfunnskritiker.

Som en britisk sosiolog har pekt på, var japanernes lese- og skrivekyndighet verdens høyeste i Tokugawa-perioden (ca. 200 år frem til 1867). Det er ingen overdrivelse å si at Japans modernisering i forrige århundre og også den nyere teknisk-økonomiske utvikling, var et resultat av et høyt folkelig utdannelsesnivå. Ironisk nok er det i dag vår super-økonomi som ser ut til å skjemme oss bort og ødelegge vår åndelige arv.

Shoken Tokiwa, budhistisk abbed, i en tale til en internasjonal MRA-gruppe, mai 1984.

En undersøkelse foretatt av (den japanske) regjeringen viser at knapt 30% av befolkningen i dag sier seg å ha noen som helst personlig religiøs tro. Mange mener at årsaken til dette tomrommet er sjokket fra den annen verdenskrig, som etterlot en utbredt nihilisme.

Ettersom store deler av befolkningen i 50-årene strømmet inn i byene fra landsbygda, ble båndene til deres hjemlige religioner brutt. Å få en god utdanning og gjøre karriere ble fokus for nasjonens oppmerksomhet, og erstattet de tradisjonelle former for tro.

Time Magazine, 1.8.83.

Noen japanske eksperter legger skylden for landets skoleproblemer på de amerikanere som skapte skolesystemet i okkupasjonsårene. En av statsminister Nakasones viktigste innenrikspolitiske oppgaver er å forandre utdannelsesmetodene, slik at de bygger på japanske samfunnsverdier.

Han har enda ikke uttrykt noen klar visjon om hvilket utdannelses-system han ønsker. Men han klager over at det nåværende system mangler åndelige verdier. "Japanerne kjenner budhismens barmhjertighetsbegrep, konfusianske verdier som høflighet og anstendighet, shinto-tanken om et rent hjerte og det kristne kjærlighets-begrep," sier han. "Vi må studere vårt lands åndelige arv og bygge et nytt utdannessystem på den."

The Christian Science Monitor, Boston, 18.5.84.

Bortsett fra deres politikere, er japanerne i sin alminnelighet rede til å gi mere lederskap i internasjonal sammenheng? Mitt svar er positivt. I dag blir nesten hele nasjonens elite utdannet i USA eller i Europa, i alle fall et par år. De er seg Japans ansvar i det internasjonale samfunn bevisst. Og de vet at Japan må ofre noen av sine kortsiktige interesser for å ta et slikt ansvar. I de neste 17 år vil denne generasjonen, som er internasjonalt bevisstgjort, ha nøkkelen til japansk lederskap.

Hiroyuki Kamano i "Speaking of Japan", april 1984.

NY VERDEN vil fremme en kristen revolusjon, som forandrer både menneskers holdninger og samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og Guds ledelse.

**Utgiver: Moralsk Opprustning, Postboks 3018 — Elisenberg, 0207 Oslo 2.
Tlf. 44 64 78. Postgiro 5 12 57 94. Bankgiro 6030.05.08831.**

Ansvarlig: Jens J. Wilhelmsen.